



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 26/09-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej, zo sudcu Petra Brňáka a sudcu Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti M. M., K., V. M., K., E. M., K., J. M., K., a F. M., K., zastúpených advokátom JUDr. M. S., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 161/93 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. M., V. M., E. M., J. M. a F. M. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 161/93 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 161/93 konal bez zbytočných prieťahov.

3. M. M., V. M., E. M., J. M. a F. M. priznáva finančné zadosťučinenie každému po 330 € (slovom tristotridsať eur), ktoré im je Okresný súd Košice II p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je p o v i n n ý uhradiť M. M., V. M., E. M., J. M. a F. M. trovy právneho zastúpenia v sume 1 079,09 € (slovom tisícšesťdesiatdeväť eur a deväť centov) na účet ich právneho zástupcu JUDr. M. S., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2008 doručená sťažnosť M. M., K., V. M., K., E. M., K., J. M., K., a F. M., K. (ďalej spolu len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. M. S., K., ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 161/93.

Sťažovatelia podrobne popísali jednotlivé úkony okresného súdu v namietanom konaní a k priebehu súdneho konania uviedli: *„Právny predchodca sťažovateľov dňa 2. 12. 1991 podal žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na Okresný súd Košice II proti žalovaným J. K. a M. K., obaja bytom... K. Konaniu bolo pridelené č. k. 19C 161/1993...“*

Sťažovatelia sa domnievajú, že ich vec, týkajúca sa určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nie je skutkovo a právne zložitá, vymykajúca sa bežnej rozhodovacej činnosti...“

S poukazom na uvedené nie je možné odôvodňovať doterajšie trvanie konania zložitou veci...

je to práve samotný súd, ktorý zapríčinil neprimeranú dĺžku konania, ktoré sa už vedie takmer 17 rokov. Sťažovatelia svojím správaním nezapríčinili žiadne prieťahy v konaní.

Pri efektívnom postupe súdu bolo možné o nároku sťažovateľov rozhodnúť prakticky už po niekoľkých pojednávaniach. Preto aj keď vo veci bolo súdom nariadených viacero pojednávaní a vykonaných viacero úkonov, podľa názoru sťažovateľov je konanie pred okresným súdom poznačené zbytočnými prieťahmi v dôsledku neefektívnej činnosti súdu ako celok...

Osobitne však považujú za potrebné sťažovatelia upozorniť na prieťah v konaní od 27. 03. 1997 (navrhovateľ žiadal povoliť zmenu petitu žaloby) do 03. 01. 2006 (súd o jeho žiadosti rozhodol), od 03. 01. 2006 (súdom bolo rozhodnuté, že sa nepripúšťa zmena petitu) do 22. 01. 2008 (písomné vyhotovenie tohto uznesenia bolo doručené účastníkom konania). Zo strany odporcu nešlo len o prieťah v konaní, ale keďže podľa § 167 ods. 2 O. s. p. sa na uznesenie použijú primerane ustanovenia o rozsudku, aj o porušení zákonnej 30 dňovej lehoty uvedenej v ust. § 158 ods. 4 O. s. p. V súdnom spise sa nenachádza rozhodnutie predsedu súdu, ktorým by zo závažných dôvodov povolil predĺženie tejto lehoty... Zároveň považujeme za potrebné upozorniť na prieťah v konaní od 04. 02. 2002, kedy bolo súdu doručené odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu o zastavení konania do 21. 07. 2003, kedy bol súdny spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Hodnotenie jednotlivých úkonov a postupov okresného súdu zakladá záver o nečinnosti, resp. o realizovaní takých úkonov, ktoré nemožno považovať za relevantný a efektívny postup pri odstraňovaní právnej neistoty sťažovateľov v jeho spore. Aj v obdobiach, počas ktorých okresný súd konal, tento súd prispel k zbytočným prieťahom v konaní tým, že v priebehu konania opakoval niektoré dôkazy, nenariadil dôkazy, ktoré boli pre posúdenie nárokov navrhovateľa uplatnených v konaní rozhodujúce, resp. nariadil dôkazy, ktoré nesmerovali vždy k vytvoreniu relevantných poznatkov potrebných pre rozhodnutie vo veci samej...

Ako obzvlášť veľkú krivdu pociťujú sťažovatelia tú skutočnosť, že ich manžel a otec ako pôvodný žalobca sa právoplatného skončenia veci nedožil a to napriek tomu, že po

podaní návrhu žil ešte 11 rokov a zomrel až dňa 8. 12. 2002. Na základe týchto skutočností sa sťažovatelia domnievajú, že by im malo byť priznané primerané finančné zadostučinenie každému z nich vo výške 510. 000,- Sk.

Od podania žaloby právnym predchodcom sťažovateľov na Okresnom súde Košice II až doposiaľ uplynula doba takmer 17 rokov a ich vec doposiaľ nie je právoplatne skončená.“

Sťažovatelia v petite sťažnosti navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1) Právo sťažovateľov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy SR a v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, bolo v konaní pred Okresným súdom Košice II pod č. k. 19C 161/1993 porušené.

2) Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje, aby Okresný súd Košice II vo veci č. k. 19C 161/1993 konal bez prieťahov.

3) Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľom finančné zadostučinenie každému po 510.000,- Sk.

4) Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľom trovy konania, ktoré je povinný odporca sťažovateľke nahradiť.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 26/09-6 zo 4. februára 2009 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu z 11. februára 2009 sa k sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu listom sp. zn. 1 SprV/115/2009 zo 17. februára 2009, ktorý bol ústavnému súdu doručený 20. februára 2009. Vo svojom vyjadrení poukázal na priebeh súdneho konania a na jednotlivé úkony okresného súdu vo veci a uviedol:

«Je pravdou, že návrh o určenie vlastníckeho práva bol právnym predchodcom sťažovateľov podaný dňa 2. 12. 1991. V priebehu konania pôvodný žalobca zomrel (dňa 8. 12. 2002), pričom zástupca tohto žalobcu ale ani sťažovatelia túto skutočnosť súdu neoznámili. Navyše zástupca pôvodného žalobcu (V. M. - sťažovateľ v 2. rade) zásielky súdu nepreberal, po doručení uznesenia Krajského súdu v Košiciach bola opakovane zisťovaná adresa jeho súčasného pobytu. Napriek tomu sa nedostavil na vytýčené pojednávania v

dňoch 6. 11. 2003 a 29. 4. 2004. Až na druhom z týchto pojednávanií žalovaná strana oznámila súdu, že pôvodný žalobca zomrel a tiež adresu sťažovateľa v 2. rade. Následne potom súd žiadal príslušnú mestskú časť o zaslanie úmrtného listu žalobcu. Tento bol súdu doručený dňa 28. 1. 2005.

Následne bol volaný sťažovateľ v 2. rade z adresy oznámenej žalovanou stranou na deň 3. 1. 2006, kedy sa na súd bez ospravedlnenia nedostavil. Pojednávanie bolo odročené na deň 26. 1. 2006, na ktorom sťažovateľ V. M. predniesol, že súdu oznámi spisovú značku dedičského konania po svojom nebohom otcovi (pôvodnom žalobcovi) a bude žiadať, „aby súd pripustil rozšírenie žaloby na strane žalobcu o ďalších žalobcov“.

Uvedené pojednávanie bolo vzhľadom na uvedený prednes odročené na neurčito s tým, že uvedenému sťažovateľovi bola uložená 10-dňová lehota na písomné oznámenie spisovej značky dedičského konania po zomrelom žalobcovi.

Napriek uznesením súdu uloženej povinnosti túto skutočnosť súdu neoznámil, preto súd sám potrebnú informáciu zabezpečil v mesiaci jún 2006.

Dňa 21. 6. 2007 bola zasielaná výzva dedičom pôvodného žalobcu ohľadom dispozície s návrhom, na ktorú nereagovali. Napriek tomu však podali predsedovi súdu sťažnosť v prebiehajúcim konaní.

V októbri 2007 bolo určené pojednávania na deň 20. 12. 2007. Dňa 18. 12. 2007 doručil právny zástupca sťažovateľov žiadosť o odročenie uvedeného pojednávania z vážnych rodinných dôvodov. Keďže sťažovatelia trvajú na jeho osobnej účasti, ospravedlnil z uvedeného dôvodu aj ich neúčast' na pojednávanií.

Dňa 20. 12. 2007 bolo konanie zastavené. Proti tomuto uzneseniu podali sťažovatelia dňa 5. 2. 2008 odvolanie. Spis bol preto dňa 31. 3. 2008 predložený na rozhodnutie odvolaciemu súdu, na ktorom sa nachádzal do 30. 6. 2008, kedy bol vrátený s rozhodnutím, ktorým bolo uznesenie tunajšieho súdu zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie.

Po vrátení spisu bol v októbri 2008 určený termín pojednávania na deň 9. 12. 2008. Deň pred vytýčeným pojednávaním, t. j. 8. 12. 2008, požiadal právny zástupca sťažovateľov o odročenie vytýčeného pojednávania z dôvodu dočasnej pracovnej neschopnosti sťažovateľa v 2. rade.

Na základe uvedenej žiadosti bolo pojednávanie odročené na deň 27. 1. 2009. O jeho odročenie opätovne požiadal právny zástupca sťažovateľov písomným podaním zo dňa

26. 1. 2009, a to z dôvodu pretrvávajúcej práceneschopnosti sťažovateľa v 2. rade a zdravotných problémov sťažovateľky v 1. rade.

Z uvedených dôvodov bolo pojednávanie odročené na deň 17. 3. 2009.

Vzhľadom na mnou uvádzané konštatovania som toho názoru, že ústavnému súdu adresovaná sťažnosť je zo strany sťažovateľov v celom rozsahu neopodstatnená.

Okrem podania sťažnosti predsedovi súdu sťažovatelia žiadnym spôsobom neprejavili záujem o ukončenie daného sporu. Ani jeden z nich súdu neoznámil úmrtie pôvodného žalobcu, dokonca ani sťažovateľ, ktorý ho v konaní zastupoval. Tento navyše ani nepreberal súdne zásielky a opakovane tak musel byť súdom zisťovaný jeho pobyt. O úmrtí žalobcu sa súd dozvedel až zo strany žalovaných. Je teda otázne, či sťažovatelia o existencii tohto konania vôbec mali vedomosť a ak áno, čo im bránilo aktívne sa podieľať na jeho priebehu.

Sťažovateľ v 2. rade dokonca nereagoval ani na povinnosť určenú mu súdom ohľadom oznámenia čísla dedičského konania po pôvodnom žalobcovi.

Ani jeden zo sťažovateľov nereagoval na výzvu súdu po zistení, že sú dedičmi pôvodného žalobcu. Neoznámili súdu ani základnú skutočnosť, že v konaní chcú pokračovať a na pôvodnom návrhu trvajú. Ich správanie tak vykazuje známky úplnej pasivity a nenasvedčuje tomu, že sa nachádzajú v stave právnej neistoty spôsobenej zo strany súdu.

Zarážajúci je rovnako aj fakt, že po podaní sťažnosti predsedovi súdu sa ani jediný zo sťažovateľov nezúčastnil ani jedného z troch vytyčených pojednávaní a všetky boli odročené práve na žiadosť ich právneho zástupcu.

Podanie ústavnej sťažnosti sa za daných okolností javí byť nepochopiteľným a výlučne účelovým. Ústavná sťažnosť bola sťažovateľmi podaná v čase, keď títo už prevzali predvolanie na druhé z troch vyššie uvedených pojednávaní. Je teda otázne, k akým prietahom podľa ich názoru práve v uvedenej dobe malo zo strany súdu dochádzať.

Podľa môjho názoru po podaní sťažnosti predsedovi súdu je zo strany súdu plynulosť konania zabezpečená. Sú to práve sťažovatelia, ktorí svojou nečinnosťou a neúčastou na vytyčených pojednávaniach spôsobujú prietahy v konaní a nepriaznivo ovplyvňujú dĺžku jeho trvania. Od zistenia súdu, že sú dedičmi pôvodného žalobcu, neurobili v danej veci vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu žiaden úkon, a to ani na výzvu súdu. Takéto pasívne správanie nenasvedčuje skutočnému záujmu o ukončenie daného sporu.

S ohľadom na všetky uvádzané skutočnosti, predovšetkým za zohľadnenia faktu, že sťažovatelia sa žiadnym spôsobom nedožadovali svojho vstupu do prebiehajúceho konania a vychádzajúc zo zistenia, že súdu ani neoznámili úmrtie pôvodného žalobcu, navrhujem ústavnému súdu i za predpokladu konštatovania určitých prieťahov v konaní, nepriznať sťažovateľom finančné zadostučinenie pri zohľadnení všetkých vyššie mnou uvádzaných skutočností.»

Právny zástupca sťažovateľov, ktorému bolo listom ústavného súdu z 24. februára 2009 zaslané vyjadrenie predsedu okresného súdu zo 17. februára 2009, na toto vyjadrenie reagoval podaním zo 4. marca 2009 a uviedol:

„Trváme na tom, že k prieťahom v konaní došlo bez pričinenia sťažovateľov. Je síce pravdou, že sťažovatelia neoznámili súdu úmrtie právneho predchodcu, avšak nie z dôvodu nezáujmu o samotné súdne konanie a jeho výsledok. Sťažovatelia nemali vedomosť o tom, že súd vo vzťahu k ich právnemu predchodcovi robí nejaké úkony, resp. že súd nemá vedomosť o jeho úmrtí. Zo strany súdu na adresu trvalého pobytu právneho predchodcu, na ktorej sa naďalej zdržiavala a bola prihlásená k trvalému pobytu jeho manželka sťažovateľka v 1/rade nebolo doručené žiadne podanie ani výzva, z ktorých by vyplývala snaha súdu pokračovať v konaní. Informáciu o tom, že náš právny predchodca medzičasom zomrel, si mohol súd zadovážiť aj bez našej súčinnosti, rovnako tak spisovú značku dedičského konania, keďže toto bolo vedené na rovnakom súde. Sťažovateľ v 2/rade sa na pojednávania, na ktoré bol riadne predvolaný dostavoval. V prípade, ak mu v účasti na pojednávaniach bránil vážny dôvod, tak svoju neúčast riadne ospravedlnil. Rovnako sťažovateľ v 2/rade trvá na tom, že súdu riadne a včas oznámil adresu, kde sa zdržiava.

Sťažovatelia sa pred podaním ústavnej sťažnosti domáhali sťažnosťou u orgánu správy súdov, aby súd konal bez prieťahov. Sťažnosť bola u predsedu súdu podaná dňa 18. 07. 2007. Odpoveďou na ich sťažnosť bolo konštatovanie predsedu súdu, že sťažnosť je čiastočne dôvodná, nakoľko k určitým prieťahom došlo a uvedená situácia bola spôsobená enormnou zaťaženosťou vo veci konajúceho sudcu. Takáto odpoveď predsedu súdu na sťažnosť v prípade sporu, ktorý v tom čase trval 16 rokov, len zvýšila nedôveru a neistotu sťažovateľov v schopnosť súdu zabezpečiť plynulosť priebehu konania. Navyše ani po podaní sťažnosti na prieťahy u orgánu správy súdov, nedošlo zo strany súdu k žiadnej

zmeny nielen v plynulosti a rýchlosti konania, ale hlavne v efektívnosti a účelnosti vedenia konania. Súd síce napriek žiadosti o odročenie pojednávania na pojednávaní dňa 20. 12. 2007 rozhodol o zastavení konania, avšak aj tento jeho postup sa po rozhodnutí odvolacieho súdu ukázal byť neefektívnym. Po rozhodnutí odvolacieho súdu dňa 9. 6. 2008, bolo ďalšie pojednávania nariadené okresným súdom až na deň 9. 12. 2008. Ani po podaní sťažnosti predsedovi súdu teda nebola zo strany súdu zabezpečená plynulosť konania. Preto boli sťažovatelia nútení obrátiť sa so sťažnosťou na Ústavný súd SR.

S prihliadnutím na vyššie uvedené nemožno podanie ústavnej sťažnosti považovať za nepochopiteľné a výlučne účelové. Už len samotné trvanie konania viac ako 17 rokov je dostatočným dôvodom na podanie ústavnej sťažnosti. Naša sťažnosť je preto opodstatnená. Prejavujeme dostatočný záujem na ukončení sporu, aktívne sa podieľame na jeho priebehu a v prípade efektívnych úkonov súdu smerujúcich k riešeniu sporu so súdom aj riadne spolupracujeme. Za úkon smerujúci k riešeniu sporu nepovažujeme výzvu súdu adresovanú sťažovateľom, či trvajú na podanom návrhu. Najmä s prihliadnutím na predchádzajúci postup súdu, kedy súd neoprávnene rozhodol o zastavení konania v dôsledku údajného späťvzatia návrhu. V čase pred podaním ústavnej sťažnosti bol postup súdu vo veci veľmi pomalý a zdĺhavý, napríklad pojednávania súd nariad'oval raz za polrok. Až po podaní sťažnosti sa postup súdu zmenil a stal sa efektívnejším. Odrazu súd začal nariad'ovať pojednávania v podstatne kratších lehotách. Postup súdu po tom ako zistil, že vo veci bola podaná ústavná sťažnosť len potvrdzuje jej opodstatnenosť. Ak by súd k veci pristupoval od začiatku s takouto starostlivosťou, mohla byť moja vec právoplatne skončená v podstatne kratšom čase.

Trváme na tom, že pri efektívnom postupe súdu bolo možné o nároku sťažovateľov rozhodnúť prakticky už po niekoľkých pojednávaniach. Preto aj keď vo veci bolo súdom nariadených viacero pojednávani a vykonaných viacero úkonov, podľa názoru sťažovateľov je konanie pred okresným súdom poznačené zbytočnými priet'ahmi v dôsledku neefektívnej činnosti súdu ako celok. Nič na tom nemení ani tá skutočnosť, že zo strany okresného súdu bolo o nároku rozhodnuté trikrát. Vo všetkých troch prípadoch súd rozhodol tak, že konanie zastavuje hoci vždy z iných dôvodov. Na základe odvolaní odvolací súd rozhodnutia okresného súdu vo všetkých troch prípadoch ako nezákonné zrušil a vec vrátil okresnému

súdu na ďalšie konanie. Tým bola vlastne len potvrdená neefektívnosť doterajšieho postupu okresného súdu.

Opätovne upozorňujeme na prieťah v konaní od 27. 03. 1997 (navrhovateľ žiadal povoliť zmenu petitu žaloby) do 03. 01. 2006 (súd o jeho žiadosti rozhodol), od 03. 01. 2006 (súdom bolo rozhodnuté, že sa nepripúšťa zmena petitu) do 22. 01. 2008 (písomné vyhotovenie tohto uznesenia bolo doručené účastníkom konania). Zo strany odporcu nešlo len o prieťah v konaní, ale keďže podľa § 167 ods. 2 O. s. p. sa na uznesenie použijú primerane ustanovenia o rozsudku, aj o porušenie zákonnej 30 dňovej lehoty uvedenej v ust. § 158 ods. 4 O. s. p. V súdnom spise sa nenachádza rozhodnutie predsedu súdu, ktorým by zo závažných dôvodov povolil predĺženie tejto lehoty, takže zo strany odporcu ide nielen o prieťah v konaní a neodôvodnené prekročenie zákonnej lehoty, ale aj o konanie v rozpore so zákonom. Zároveň považujeme za potrebné upozorniť na prieťah v konaní od 04. 02. 2002, kedy bolo súdu doručené odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu o zastavení konania do 21. 07. 2003, kedy bol súdny spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Poukazujeme aj na to, že okresný súd trikrát konanie nezákonne zastavil. Takýto postup súdu spôsobil, že sťažovatelia nadobudli presvedčenie, že okresný súd v skutočnosti nemá záujem poskytnúť ich právam zákonnú ochranu. Ako obzvlášť veľkú krivdu pociťujú sťažovatelia tú skutočnosť, že ich manžel a otec ako pôvodný žalobca sa právoplatného skončenia veci nedožil a to napriek tomu, že po podaní návrhu žil ešte 11 rokov a zomrel až dňa 8. 12. 2002.“

Právny zástupca sťažovateľov a predseda okresného súdu oznámili, že netrujú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal na ďalšie konanie 4. februára 2009 I. senát ústavného súdu v zložení Peter Brňák (predseda senátu), Mariana Mochnáčová a Milan Ľalík (sudcovia). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2009 účinného od 1. marca

2009 I. senát ústavného súdu tvoria sudcovia Marianna Mochnáčová (predsedníčka senátu), Peter Brňák a Milan Ľalík (sudcovia). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil takýto priebeh konania vedeného pod sp. zn. 19 C 161/93:

Konanie začalo 2. decembra 1991, keď mu bol právnym predchodcom sťažovateľov V. M. starším ako navrhovateľom (ďalej len „pôvodný navrhovateľ“) doručený návrh na začatie konania smerujúci proti odporcovi J. K. o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

V priebehu súdneho konania došlo k úmrtiu pôvodného navrhovateľa (8. decembra 2002).

V období od začatia konania 2. decembra 1991 do úmrtia pôvodného navrhovateľa 8. decembra 2002 okresný súd nariadil 8 pojednávaní. Bolo vykonané znalecké dokazovanie z odboru geodézie a ďalšie úkony. Pôvodný navrhovateľ v októbri 1995 splnomocnil svojím zastupovaním v konaní svojho syna V. M. Okresný súd dvakrát rozhodol o zastavení konania. Prvýkrát uznesením z 20. mája 1998, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Druhýkrát okresný súd zastavil konanie svojím uznesením z 13. septembra 2001, proti ktorému pôvodný navrhovateľ podal odvolanie 4. februára 2002 (následne došlo k jeho úmrtiu 8. decembra 2002).

Po úmrtí pôvodného navrhovateľa sa spis okresného súdu od 21. júla 2003 do 9. septembra 2003 nachádzal na krajskom súde z dôvodu rozhodovania o odvolaní podanom pôvodným navrhovateľom proti druhému uzneseniu okresného súdu o zastavení konania

z 13. septembra 2001. Krajský súd svojím uznesením z 15. augusta 2003 zrušil druhé uznesenie okresného súdu o zastavení konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Následne po vrátení veci okresný súd doručoval uznesenie krajského súdu účastníkom a vo veci nariadil dve pojednávania. Pri doručovaní uznesenia krajského súdu prostredníctvom okresného súdu, ako aj pri doručovaní predvolaní na pojednávania na 6. november 2003 a 29. apríl 2004 došlo k opakovaným problémom s doručovaním zásielok V. M. (synovi pôvodného navrhovateľa, ktorý bol aj jeho zástupcom v konaní). Pojednávania nariadené na 6. november 2003 a 29. apríl 2004 boli odročené bez prerokovania veci z dôvodu nedoručenia predvolaní V. M.

Okresný súd prvýkrát získal vedomosť o úmrtí pôvodného navrhovateľa až na pojednávaní konanom 29. apríla 2004, keď mu túto skutočnosť oznámili právni nástupcovia odporcu.

Na žiadosť okresného súdu z 21. januára 2005 mu bol doručený z príslušnej matriky úmrtný list pôvodného navrhovateľa (28. januára 2005, pozn.).

Ďalšie pojednávanie vo veci 3. januára 2006 bolo odročené bez prerokovania veci pre nedoručenie predvolania synovi pôvodného navrhovateľa V. M. Na tomto pojednávaní okresný súd rozhodol uznesením o nepripustení zmeny návrhu, ktorú doručil pôvodný navrhovateľ ešte na pojednávaní konanom 27. marca 1997.

Na pojednávaní 26. januára 2006 bol prítomný syn pôvodného navrhovateľa V. M. a uviedol, že dedičské konanie po jeho otcovi (pôvodnom navrhovateľovi) bolo už ukončené. Okresným súdom mu bolo uložené oznámiť do desiatich dní číslo dedičského konania po pôvodnom navrhovateľovi. Túto povinnosť nesplnil.

Okresný súd v ďalšom období sám zisťoval číslo dedičského spisu po pôvodnom navrhovateľovi a okruh jeho dedičov. V spise sa nachádza úradný záznam zo 14. júna 2006 o zistenom čísle dedičského spisu s poznámkou, že samotný spis nemožno pripojiť, pretože

bol pripojený k inému súdnemu spisu. Následne sa v spise nachádza kópia uznesenia o zastavení dedičského konania po pôvodnom navrhovateľovi pre jeho nemajetnosť z 15. apríla 2003 a zápisnica o predbežnom prerokovaní dedičstva, z ktorej je zrejmý okruh jeho dedičov.

Dňa 21. júna 2007 okresný súd vyzval sťažovateľov ako právnych nástupcov pôvodného navrhovateľa, vrátane jeho syna V. M., na oznámenie, či trvajú na návrhu. Sťažovatelia na túto výzvu nereagovali a 18. júla 2007 doručili predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní.

Dňa 17. októbra 2007 bolo nariadené pojednávanie na 20. december 2007.

Právny zástupca sťažovateľov 4. decembra 2007 nahliadol do spisu a založil do spisu udelené splnomocnenie.

Dňa 18. decembra 2007 právny zástupca sťažovateľov doručil okresnému súdu podanie, ktorým sa ospravedlnil z účasti na pojednávaní nariadenom na 20. december 2007 z vážnych rodinných dôvodov a žiadal o jeho odročenie.

Na pojednávaní 20. decembra 2007 nedošlo k prerokovaniu veci, okresný súd len vyhlásil uznesenie o zastavení konania.

Následne okresný súd písomne vyhotovil a doručoval uznesenie o zastavení konania z 20. decembra 2007, ako aj uznesenie o nepripustení zmeny návrhu z 27. marca 1997, o ktorom rozhodol ešte na pojednávaní 3. januára 2006.

Na základe odvolania sťažovateľov krajský súd svojím uznesením č. k. 5 Co 76/2008-191 z 9. júna 2008 zrušil uznesenie okresného súdu o zastavení konania z 20. decembra 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis sa nachádzal na krajskom súde v období od 31. marca 2008 do 30. júna 2008.

Okresný súd 14. októbra 2008 po vrátení veci nariadil pojednávanie na 9. december 2008.

Po doručení sťažnosti sťažovateľov (z 30. októbra 2008) ústavnému súdu bol ďalší priebeh konania okresného súdu takýto:

Právny zástupca sťažovateľov podaním doručeným okresnému súdu 8. decembra 2008 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti sťažovateľa V. M., ktorý trvá na svojej osobnej účasti, a žiadal pojednávanie odročiť. Z uvedeného dôvodu bolo pojednávanie nariadené na 20. december 2008 odročené na 27. január 2009.

Právny zástupca sťažovateľov ospravedlnil aj svoju neúčast' na ďalšom pojednávaní nariadenom na 27. január 2009, a to podaním doručeným okresnému súdu 26. januára 2009 z dôvodu pretrvávajúcej práceneschopnosti sťažovateľa V. M., ktorý trvá na svojej osobnej účasti, a zlého zdravotného stavu ďalšej sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu bolo aj pojednávanie nariadené na 27. január 2009 odročené na 17. marec 2009.

Okresný súd 11. decembra 2008 vyzval právneho zástupcu sťažovateľov na upresnenie návrhu, a keďže na túto výzvu nereagoval, urgoval ho listom z 10. februára 2009.

Ústavný súd telefonicky zistil z okresného spisu, že pojednávanie 17. marca 2009 bolo odročené na neurčito z dôvodu vyžiadania správy z Katastrálneho úradu v K.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovatelia zároveň namietali aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa

ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o návrhu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Predmet tohto súdneho konania nemožno považovať po vecnej stránke za zložitý, taktiež po právnej stránke je nutné konštatovať, že žiadne skutočnosti nenasvedčujú zložitosti veci a obdobná agenda tvorí bežnú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov.

2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu zistil niekoľko okolností, ktorými sťažovatelia čiastočne prispeli k priet'ahom v konaní okresného súdu, a to neoznámením úmrtia pôvodného navrhovateľa

a právneho predchodcu sťažovateľov okresnému súdu, ako aj neoznáním okruhu jeho právnych nástupcov v konaní. Túto okolnosť je možné však pripísať len na ťarchu sťažovateľa V. M., pretože jedine on spomedzi sťažovateľov mal nespornú objektívnu vedomosť o vedení posudzovaného konania ako zástupca pôvodného navrhovateľa. Taktiež len tento sťažovateľ bol vyzvaný okresným súdom na poskytnutie súčinnosti pri zisťovaní okruhu dedičov pôvodného navrhovateľa. Túto však neposkytol a neoznámil okresnému súdu v lehote desiatich dní po pojednávaní 26. januára 2006 číslo dedičského konania po pôvodnom navrhovateľovi. Skutočnosť, či ostatní sťažovatelia mali vedomosť o tom, že ich otec, resp. manžel je v postavení navrhovateľa v predmetnom konaní, nie je možné objektívne zistiť.

Ďalšou okolnosťou v správaní sťažovateľov, ktorou čiastočne prispeli k predĺženiu prerokovania ich veci, je nereagovanie na výzvu okresného súdu z 21. júna 2007 (či trvajú na návrhu, pozn.). Túto výzvu učinil okresný súd po zistení okruhu dedičov a právnych nástupcov pôvodného navrhovateľa. Išlo o úkon okresného súdu, z ktorého sa sťažovatelia (okrem V. M.) prvýkrát mohli dozvedieť o vedení posudzovaného konania, ak o ňom do tohto času nevedeli. Nereagovanie na túto výzvu svedčí o pasivite sťažovateľov vo vzťahu k posudzovanému konaniu, pričom nemožno akceptovať argumentáciu sťažovateľov, že takáto výzva okresného súdu nie je „úkonom smerujúcim k riešeniu sporu“. Práve naopak, za stavu, keď právni nástupcovia pôvodného navrhovateľa ani po viac ako štyroch rokoch od jeho úmrtia nejavia žiaden záujem o účasť na konaní, sa takýto úkon okresného súdu javí byť úkonom efektívnym minimálne na preverenie, či dôvodom pasivity sťažovateľov bola ich nevedomosť o prebiehajúcim spore alebo nezaujeme o ďalšie vedenie súdneho konania.

Tretou okolnosťou v správaní účastníkov, ktorá prispela k oddialeniu meritórneho prerokovania a rozhodnutia veci, boli opakované žiadosti sťažovateľov, resp. ich právneho zástupcu o odročenie pojednávania nariadeného na 20. december 2007 a po doručení sťažnosti ústavnému súdu pojednávania nariadených na 9. december 2008 a 27. január 2009. Ústavnému súdu neprináleží posudzovať danosť objektívnych dôvodov na takýto postup právneho zástupcu sťažovateľov. Príčiny nekonania okresného súdu na týchto

pojednávaniach sú objektívne na strane sťažovateľov a nemožno ich pripísať na vrub okresnému súdu.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Sťažovatelia sa stali účastníkmi konania po smrti pôvodného navrhovateľa 8. decembra 2002, a preto k porušeniu ich označených práv mohlo dôjsť až od tohto dátumu. Priebeh a neprímerane dlhé trvanie konania (11 rokov), keď sťažovatelia neboli jeho účastníkmi, preto ústavný súd osobitne neposudzoval. Na túto skutočnosť však prihliadol pri prísnejšom posudzovaní efektívnosti a rýchlosti konania okresného súdu v ďalšom období jeho konania v trvaní viac ako 6 rokov bez právoplatného skončenia veci (od úmrtia pôvodného navrhovateľa 8. decembra 2002 do doručenia sťažnosti ústavnému súdu 10. novembra 2008 a následné obdobie do rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti).

V konaní okresného súdu možno ustáliť neprímerane dlhé obdobie nečinnosti v čase medzi podaním odvolania proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania z 13. septembra 2001 pôvodným navrhovateľom (4. februára 2002) a predložením tohto odvolania na rozhodnutie krajskému súdu 21. júla 2003 (nečinnosť v trvaní jedného roka a piatich mesiacov). V tomto období nečinnosti okresného súdu k porušeniu práv sťažovateľov mohlo dojsť iba od 8. decembra 2002 do 21. júla 2003 (takmer osem mesiacov, pozn.).

Obdobie po vrátení veci okresnému súdu od 9. septembra 2003 do pojednávania 29. apríla 2004, na ktorom okresný súd prvýkrát získal informáciu o úmrtí pôvodného navrhovateľa, nemožno hodnotiť ako činnosť súdu vyznačujúcu sa priet'ahmi. V tomto období sa okresný súd neúspešne pokúšal doručovať zásielky (rozhodnutie krajského súdu a predvolania na dve pojednávania) a zisťoval pobyt sťažovateľa V. M. ešte ako zástupcu pôvodného navrhovateľa, keďže o jeho úmrtí nemal vedomosť.

Ústavný súd ďalej vyhodnotil postup okresného súdu od získania informácie o úmrtí pôvodného navrhovateľa (na pojednávaní 29. apríla 2004) do zaslania výzvy sťažovateľom z 21. júna 2007, t. j. obdobie v trvaní viac ako troch rokov.

Počas tohto obdobia okresný súd vyžiadal úmrtný list pôvodného navrhovateľa a zisťoval okruh jeho dedičov. Vzhľadom na úkony okresného súdu smerujúce k týmto zisteniam a ich časovú postupnosť sa javí byť obdobie v trvaní viac ako troch rokov neprimerane dlhé a činnosť okresného súdu neefektívna. Najmä treba poukázať na to, že okresný súd až po deviatich mesiacoch od získania informácie o úmrtí pôvodného navrhovateľa (29. apríla 2004) vyžiadal jeho úmrtný list z príslušnej matriky (21. januára 2005). Napriek zistenému dátumu úmrtia pôvodného navrhovateľa, a tým danú pravdepodobnosť vedenia dedičského konania tým istým okresným súdom, nepristúpil okresný súd k zisteniu stavu dedičského konania, a tým aj okruhu dedičov. Namiesto tohto postupu vo veci nariadil ďalšie dve pojednávania (3. januára 2006 a 26. januára 2006) a na pojednávaní 26. januára 2006 uložil sťažovateľovi V. M. povinnosť oznámiť spisovú značku príslušného dedičského konania v lehote desiatich dní. Povinnosť si však tento sťažovateľ nesplnil. Následne okresný súd až po štyroch mesiacoch (od pojednávania 26. januára 2006) zisťoval spisovú značku dedičského konania a okruh dedičov (úradný záznam zo 14. júna 2006), pričom výzvu právnym nástupcom pôvodného navrhovateľa zaslal až 21. júna 2007, t. j. v období viac ako jedného roka.

Konanie okresného súdu v ďalšom období bolo plynulé a nevyznačovalo sa prietahmi (výzva sťažovateľom z 21. júna 2007 a nariadenie pojednávania 17. októbra 2007 na 20. december 2007). Neefektívnu činnosť okresného súdu však možno vidieť v nedôvodnom zastavení súdneho konania uznesením z 20. decembra 2007, ktoré bolo na základe odvolania sťažovateľov zrušené uznesením krajského súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Po vrátení veci 30. júna 2008 okresný súd 14. októbra 2008 nariadil pojednávanie na 9. december 2008.

V čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu sa posudzované konanie už nevyznačovalo prietahmi.

Charakter neefektívnej činnosti má aj postup okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu pôvodného navrhovateľa na zmenu návrhu z 27. marca 1997. Okresný súd rozhodol 3. januára 2006 uznesením o nepripustení zmeny návrhu a písomné vyhotovenie a doručovanie tohto uznesenia realizoval až 20. decembra 2007. Postup okresného súdu ale vzhľadom na uvedené zisťovanie právnych nástupcov pôvodného navrhovateľa, ako aj ich postoj k nepripusteniu zmeny návrhu, proti ktorému sa neodvolali, nemohol mať vplyv na predĺženie konania.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v priebehu posudzovaného konania po úmrtí pôvodného navrhovateľa, a už za účasti sťažovateľov, došlo k zbytočným priet'ahom (nečinnosťou okresného súdu v období dlhšom ako sedem mesiacov, neefektívnou činnosťou pri zisťovaní právnych nástupcov pôvodného navrhovateľa v trvaní viac ako troch rokov, nedôvodným, a tým neefektívnym zastavením konania uznesením z 20. decembra 2007).

Ústavný súd preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzajú sťažovatelia domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti žiadali aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 510 000 Sk každému zo sťažovateľov z dôvodov psychického napätia a pocitov sklamaní z neprimeranej dĺžky konania.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol na to, že sťažovatelia sa žiadnym spôsobom aktívne nepričinili o to, aby s nimi okresný súd ako s účastníkmi mohol ďalej konať po úmrtí ich právneho predchodcu. Vzhľadom na správanie sťažovateľov a ich pasivitu vo vzťahu k prerokovaniu návrhu podaného ešte ich právnym predchodcom, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súde, ako aj v následnom období okresný súd vo veci plynule konal, ústavný súd považoval priznanie sumy 330 € každému zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. M. S. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok v roku 2007, ktorá bola 632,54 € (19 056 Sk). Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti na súde) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2008 v konaní pred ústavným súdom predstavuje sumu 105,42 € (3 176 Sk) a hodnota režijného paušálu je 6,34 € (191 Sk). Za spoločné úkony vykonané pri zastupovaní dvoch a viacerých osôb sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 20 % na sumu 84,34 €, t. j. 2 540,80 Sk (§ 13 ods. 3 vyhlášky).

Na základe uvedeného bolo potrebné úhradu trov konania sťažovateľov vyčíslieť ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby pre päť osôb vykonané v roku 2008 ($10 \times 84,34 \text{ €} = 843,4 \text{ €}$) vrátane režijného paušálu ($10 \times 6,34 \text{ €} = 63,4 \text{ €}$) a DPH ($19 \% \times 906,8 \text{ €} = 172,69 \text{ €}$). Úhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda spolu predstavuje sumu 1 079,09 €.

Ústavný súd preto právnomu zástupcovi sťažovateľov priznal úhradu trov konania v sume 1 079,09 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2009